

Venstrehåndslitteratur

CARL-MICHAEL EDENBORG

Jeg bliver personlig. Jeg forsøger at erindre selvbiografiske fakta omkring temaet. Ja, jeg har læst og spillet pik. Jeg mindes passager som har narret mig til udløsning. Men det mest slående er, at meget af den pornografi, jeg selv ville fremhæve og forfægte og som har betydet noget for mit sind, ikke er den, som har gjort mig mest ophidset og som har fungeret som stimulans for min krop. Batailles *Historien om øjet* har jeg aldrig revet den af til, den er alt for sublim. Ikke heller Réages *O's historie*, den er alt for pæn. Markis de Sade har dog fungeret; jeg husker i særdeleshed scenen med de libertinske klostermunke i *Justine*. Apollinaires *De elvatusen spöna (Les onze milles verges)*, den mest fantastiske pornobog som nogensinde er blevet skrevet, er problematisk; den komiske subversion af den pornografiske genre, som er blevet gennemført i enhver scene ved at poeten introducerer vanvid, overmål og karnevalsk vold, har udgjort en hindring.

Faktum er, at jeg mest af alt har elsket dialogafsnittene i klassiske pornotekster af underholdningskarakter, som *Emmanuelle*, *Flossie*, *Josefine Mutzenbacher*. Typisk er dette afsnit fra *Flossie*, som jeg tøver med at citere, eftersom det har ledsaget så mange orgasmer, men det er nu lang tid siden, og den person er død, så her kommer det: "Kom guddommelige, vidunderlige pik! Knep mig, knep mig, knep mig, knep mig længe og hårdt, knep mig og skån mig ikke ..." ("Kom gudomliga, dyrkansvärda kuk! Knulla mig, knulla mig, knulla mig, knulla mig länge och hårt, knulla mig och skona mig inte ...". Oversættelse af Per Meurling, den sagnomspundne stalinist-pornograf.)

En anden form for tekstuel liderlighed genfindes i normallitteraturens sexpassager. Faktum er, at den usikkerhed – hvor langt vil det gå? – og overra-

skelse, som ligger i pornografiske passager i i øvrigt veltilpassede tekster, kan være stærkt effektiv. Det første eksempel, som jeg kommer til at tænke på, er Ian Flemings pornografiske og sjældent læste James Bond-bog *Elskede spion*, som jeg læste som teenager. (Noget lignende opstår i film med pludselige sex-scener – som hypnose-stripteasen i Bo Widerbergs *Ådalen -31*). Spørgsmålet er, om sådanne sekvenser måske snarere skal ses som teasers, som en del af forberedelserne til onani.

Undtagelsens modsætning er monotonien. Og hvis undtagelsen er dét, som – i form af teasers – først vækker liderligheden, er monotonien det, som gelejder selve pikspilleriet. De uartige ord, repetitivt opstillede, monotont indbankede, ledsager den hjernedød, som orgasmen udgør. De idioter, som har for vane at anklage Markis de Sade, eller pornografi i almindelighed, for at være kedsommelig, har ikke forstået monotoniens grundlæggende betydning, samtidig med at de giver udtryk for den forskel, som jeg hentydede til i begyndelsen, mellem pornografiens p-værdi og litteraturens forstyrrelser. Litteraturens forstyrrelser opvækker ånden, ryster kroppen, foruroliger og forvandler. Men for at lokke kroppen til at sprøjte i seksuel konvulsion kræves monotoniens rytme, som er den samme som driftens malende arbejde.

Jeg ridser de monotont gentagne ord ind i sindet, idet jeg læser dem. Jeg tror, at al litterær onani må graves for at fungere. Faktum er, at jeg hyppigere bliver ophidset, når jeg skriver, end når jeg læser. Men at skrive, virkelig skrive med fingrene på tastaturet, står i modsætning til at spille pik, konkurrerer med det, erstatter det. Det kan til og med fungere på samme måde, som vi kender det fra den

klassiske sublimerings love: at fortsætte med at skrive mens ståpikken dunker mod skrivebordskanten, skrive mod erektionen, på trods af erektionen – bekæmpe levet seksualitet med skreven seksualitet.

Jeg plejede at drømme om en syntese mellem bogen og kønsdelene: omslaget skamlæber, indbindingen et svulmelegeme, læsningens æggende pirring... blikket som kildder blækkets nerver... Vedblivende udgiver jeg bøger på mit forlag og har en indre fantasme om at lade dem indbinde i menneskehed, eller i hvert fald at hvert omslag skal trykkes med nærbilleder af menneskehed med rynker, porer, hårvækst... Hver gang jeg skal lave et nyt omslag til en bog, tænker jeg mig et nærbillede af et kønsorgan. Nogle gange har jeg fuldført impulsen. Som oftest fornægter jeg den, arbejder forbi den. Ligeledes drømmer jeg om at være pornograf, virkelig være pornograf og udsprede ord, som får læseres og læserinders fingre til at bevæge sig ned til underlivet, ind i det pulserende kød – som Per Meurling, der uagtet at han er død, får kønsorganer til at fyldes med blod.

Den afsidesliggende virkelighed bagved fantasmen bearbejdes under tiden med indføjede metonymier: orden er som vira eller skal, rester af mit skind, enkelte hudceller som leder sig videre ind i læsernes kroppe... på samme måde som Lucret beskriver synets mekanik. Denne fantasme om nærvær, konkret seksuelt nærvær, ledsager skriften, på trods af at denne lever

gennem separation og adskillelse – og måske skabes begæret netop af denne separation. En gang er forskellen på ejendommelig vis blevet overtruffet; jeg fulgte min kæreste, som havde fået til opgave at vande en bortrejst nabos blomster. På hendes natbord lå *Venus i pæls*, i min oversættelse og fra mit forlag; jeg bliver ikke tændt ved tanken om kvinden i sengen med min bog mellem hænderne, med mine ord lydende i sin hjernemasse, men den tilfredsstiller for et øjeblik pornografens fantasme.

Det er jo ikke bare sådan, at det sociale fungerer som et element i den solipsistiske masturbation – det siver helt konkret ind og undergraver den: storesøsteren som irriteret banker på toilettdøren, mens lillebroren sidder og river den af og tænker på hende. Den ophidsende tanke om mødet forstyrres af netop mødet. Det er også derfor den forstyrrende, kommunikerende litteratur ikke egner sig til onani. Den pornotopiske tekst kræver et monomant, solipsistisk indslag.

Den pikspillende som læser har ganske enkelt en særskilt renhed, en finhed i sine blodkar. Seksualiteten befries fra sin egen træge virkelighed i teksten, det lyder som en kliché, men ingen virkelighed, ingen film, intet billede kan vække den samme lethed, samme sublime

bæven, samme, jeg tøver med at sige det, renhed, som den som river den af med en bog i hånden.

På dansk ved Jan Bäcklund og Camilla Skovbjerg Paldam

